

רעפ 33380-11-25 - סובחייה סואעד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 33380-11-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקשת: סובחייה סואעד
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטים א' בולוס,
נ' סילמן וי' טורס) בע"פ 55887-02-25 מיום
16.10.2025
בשם המבקשת: עו"ד יונתן דדון

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופטים א' בולוס, נ' סילמן וי' טורס) בע"פ 55887-02-25 מיום 16.10.2025, בגדרו התקבל בחלקו ערעור המבקשת על פסק דינו של בית משפט השלום בחיפה (כבוד השופט הבכיר ז' פלאח) בת"פ 31629-08-22 מיום 11.11.2024 (הכרעת דין) ומיום 04.02.2025 (גזר דין).

הרקע לבקשה

1. המבקשת הורשעה בשתי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379 ו-382(ד) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בגין מספר אירועי תקיפה שביצעה כלפי ארבעה פעוטות במעון בו עבדה כסייעת. יחד עמה, הורשעו שתי נאשמות נוספות שעבדו במעון (להלן: הנאשמות האחרות).
2. בדיון הטיעונים לעונש שהתקיים ביום 12.01.2025, ביקשו באי-כוח המבקשת והנאשמות האחרות כי יוגשו תסקירי שירות המבחן לעניין העונש, בין היתר לצורך בחינת קיומם של שיקולי שיקום בעניינן. הבקשה נדחתה תוך שצוין כי "הסנגורים רשאים להעלות כל טיעון במהלך טיעוניהם, כולל טיעוני שיקום". בגזר הדין, הוטלו על המבקשת 15 חודשי מאסר בפועל; שישה חודשי מאסר על תנאי; ופיצוי להורי הפעוטות בסך כולל של 40,000 ש"ח.

3. המבקשת והנאשמות האחרות ערערו הן על הכרעת הדין, הן על גזר הדין. בפסק הדין שניתן בערעורי הנאשמות במאוחד, התקבלו הערעורים באופן חלקי, כך שנמצא לזכותן מחלק מן המעשים שבהם הן הורשעו, ובהתאם להקל בעונשי המאסר שהוטלו עליהן. נקבע, כי בית המשפט שגה בכך שלא בחן, ביחס לכל מקרה ומקרה המתואר בכתב האישום, "האם הוא מגבש עבירה פלילית או שמא מדובר בהתנהגות כוחנית, שאמנם אינה ראויה, אולם לא חוצה את הרף הפלילי". זאת, בהתאם לקביעותי בע"פ 901/23 בנימין נ' מדינת ישראל (06.07.2025) (להלן: עניין בנימין)). טעות זו תוקנה על-ידי בית המשפט המחוזי שבחן את הסרטונים שבהם תועדו העבירות שיוחסו למבקשת ולנאשמות האחרות. לאחר בחינת הסרטונים, נקבע כי "חלק מהאירועים בכתב האישום (ובהתאמה בהכרעת הדין) מתוארים בצורה מופרזת וחמורה לעומת הנראה בסרטונים". בהתאם, נקבע כי חלק מהאירועים עליהם התבססה ההרשעה, אינם חוצים את הרף הפלילי; אך חלקם חוצים אותו בבירור ומצדיקים עונש של מאסר בפועל.

4. אשר למעשי המבקשת, שכללו בין היתר צביטת הפעוטות, הכאתם, משיכה בשיערם, והפלתם לרצפה, נקבע כי "מדובר בהתנהגות אותה לא ראינו לסווג כטיפול אגרסיבי אלא כחמורה יותר - אלימות לשמה ללא כל הקשר טיפולי" (להרחבה על אודות 'אבות הטיפול' של מטפלות אלימות, ראו: עניין בנימין, בפסקה 44 לחוות-דעתי). הודגש כי על-אף שלמבקשת יוחסו מספר מצומצם יחסית של מעשים בהשוואה לנאשמות האחרות, אופיים של המעשים שבהם היא הורשעה מחייב הטלתו של עונש מאסר בפועל, גם בעניינה.

5. באשר להיעדרם של תסקירי שירות המבחן, נקבע כי על רקע נסיבותיהן האישיות של המבקשת והנאשמות האחרות, וכן חומרת העונש הצפוי להן, היה מקום להפנות אותן לקבלת תסקיר בטרם מתן גזר הדין. יחד עם זאת צוין כי חסרונם של התסקיר, כמו גם נסיבותיהן האישיות כפי שעלו מטיעוני באי-כוחן, יילקחו בחשבון במסגרת גזירת עונשן מחדש בערעור. באשר לאפשרות לחרוג מהמתחם בשל שיקולי שיקום, צוין כי על רקע אופיים החמור של מעשי המבקשת, ממילא אין מקום לחריגה מהמתחם עד כדי הימנעות מהטלת עונש מאסר בפועל. נוכח מכלול האמור, הופחת עונשה של המבקשת ל-12 חודשי מאסר בפועל.

6. המבקשת לא השלימה עם פסק הדין שניתן בערעורה, ומכאן הבקשה שלפניי. בגדרה, נטען כי נגרם לה עיוות דין משלא הוגש תסקיר שירות המבחן בעניינה, ועל כן נפגעה יכולתה לבסס הצדקה לחריגה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. בהקשר זה, נטען כי מקום בו בית המשפט המחוזי הכיר בקושי בכך שלא הוגשו תסקירים בטרם מתן גזר הדין, היה עליו להורות על הגשת תסקירים בשלב הערעור. המבקשת הוסיפה כי עונשה חורג ממדיניות הענישה הנוהגת.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

8. כידוע, רשות לערער ב'גלגול שלישי' שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, מיני רבים: רע"פ 4404/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (07.08.2023)). זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש, ככלל, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת (ראו, מיני רבים: רע"פ 8576/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (15.12.2022); רע"פ 1805/24 חא'ג יחיא נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (05.03.2024)). לא מצאתי כי הבקשה שלפני עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחותה.

9. בבקשתה, המבקשת לא טענה לקיומה של שאלה משפטית עקרונית; אך גרסה כי הטענות שהעלתה בכל הנוגע לחסרונו של תסקיר שירות המבחן, מעוררות חשש לעיוות דין. טענה זו לא מצאתי לקבל. אכן, יש ממש בטענה כי היה ראוי שהערכאות קמא יורו על הגשת תסקירים בעניינה של המבקשת (ראו: רע"פ 50051-11-24 אל פראונה נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (28.11.2024)). ודוק: לתסקיר שירות המבחן נודעת חשיבות רבה בסיוע לבית המשפט בהצגת תמונה מלאה ביחס לנאשם, תוך הבאת הרקע והנתונים הרלוונטיים על אודותיו בטרם מתן גזר הדין, וכן לצורך בחינת סיכויי השיקום בעניינו (שם, בפסקה 20).

10. ברם, על-אף האמור, לא מצאתי כי הקושי שתואר עולה כדי עיוות דין המצדיק רשות לערער ב'גלגול שלישי'; שכן, התוצאה העונשית הסופית בעניינה של המבקשת, לאחר שעונשה הוקל בערעור, לא סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. בנסיבות אלו, ובשים לב לאופי המעשים ולחומרתם, בפרט כאשר נקבע כי מעשי המבקשת עולים כדי "אלימות לשמה ללא כל הקשר טיפולי" - לא קיימת עילה להתערבות בית משפט זה ב'גלגול שלישי'.

11. סוף דבר: בקשת רשות הערעור נדחית בזאת. ממילא נדחית גם הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה בצידה. בנסיבות העניין, אני מורה על מתן שהות קצרה למבקשת לצרכי התארגנות. המבקשת תתייצב אפוא לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליה ביום 01.12.2025, בהתאם לתנאים שנקבעו בפקודת המאסר של בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ו חשוון תשפ"ו (17 נובמבר 2025).

חאלד כבוב
שופט

